

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (pierwsza izba)

z dnia 25 listopada 2014 r. *

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Błąd w ocenie — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Żądanie zadośćuczynienia i odszkodowania

W sprawie T-384/11

Safa Nicu Sepahan Co., z siedzibą w Isfahanie (Iran), reprezentowana przez adwokata A. Bahramiego,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej początkowo przez A. Vitra oraz R. Liudvinaviciute-Cordeiro, a następnie przez Liudvinaviciute-Cordeiro oraz M.I. Gurova, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot, po pierwsze, żądanie stwierdzenia częściowej nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 503/2011 z dnia 23 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 136, s. 26) i rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1), oraz po drugie, żądanie zadośćuczynienia i odszkodowania,

SĄD (pierwsza izba),

w składzie: H. Kanninen, prezes, I. Pelikánová (sprawozdawca) i E. Buttigieg, sędziowie,

sekretarz: N. Rosner, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 4 marca 2014 r.,

wyduje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Niniejsza sprawa wpisuje się w ramy środków ograniczających ustanowionych w celu wywarcia nacisku na Islamską Republikę Iranu, aby zakończyła działania stwarzające zagrożenie rozprzestrzenianiem broni jądrowej i działania związane z rozwojem systemów przenoszenia broni jądrowej (zwane dalej „rozprzestrzenianiem broni jądrowej”).
- 2 Skarżąca, Safa Nicu Sepahan Co., jest irańską spółką akcyjną.
- 3 Nazwa podmiotu zidentyfikowanego jako „Safa Nicu” została umieszczona w wykazie podmiotów, które przyczyniają się do rozprzestrzeniania broni jądrowej, zawartym w załączniku II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39) na mocy decyzji Rady 2011/299/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB (Dz.U. L 136, s. 65).
- 4 W konsekwencji nazwa podmiotu zidentyfikowanego jako „Safa Nicu” została umieszczona w wykazie zawartym w załączniku VIII do rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1), w drodze rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 503/2011 z dnia 23 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 136, s. 26).
- 5 W uzasadnieniu decyzji 2011/299 oraz rozporządzenia wykonawczego nr 503/2011 podmiot zidentyfikowany jako „Safa Nicu” został opisany jako „[p]rzedsiębiorstwo komunikacyjne dostarczające sprzęt zakładowi Fordow (Qom) bez zadeklarowania tego MAEA”.
- 6 Po otrzymaniu informacji od jednego ze swoich partnerów handlowych Safa Nicu zwróciła się do Rady Unii Europejskiej pismem z dnia 7 czerwca 2011 r. o zmianę załącznika VIII do rozporządzenia nr 961/2010 bądź poprzez uzupełnienie i skorygowanie wpisu dotyczącego podmiotu zidentyfikowanego jako „Safa Nicu” w spornych wykazach, bądź poprzez jego usunięcie. W tej kwestii podnosi ona, że albo wpis ten dotyczy innego niż skarżąca podmiotu, albo Rada popełniła błąd, umieszczając jej nazwę w wykazie zawartym w załączniku VIII do nr 961/2010.
- 7 Nie otrzymawszy odpowiedzi na swoje pismo z dnia 7 czerwca 2011 r., skarżąca skontaktowała się z Radą telefonicznie, a następnie, w dniu 23 czerwca 2011 r., skierowała do niej kolejne pismo.
- 8 Nazwa podmiotu zidentyfikowanego jako „Safa Nicu” została pozostawiona w wykazach w załączniku II do decyzji 2010/413 oraz w załączniku VIII do rozporządzenia nr 961/2010 na mocy decyzji Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącej zmiany decyzji 2010/413 (Dz.U. L 319, s. 71) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia nr 961/2010 (Dz.U. L 319, s. 11).
- 9 W decyzji 2011/783 oraz w rozporządzeniu wykonawczym nr 1245/2011 zapis „Safa Nicu” został zastąpiony zapisem „Safa Nicu, alias ‘Safa Nicu Sepahan’, ‘Safanco Company’, ‘Safa Nicu Afghanistan Company’, ‘Safa Al-Noor Company’ oraz ‘Safa Nicu Ltd Company’”. Jako dane identyfikacyjne wskazanego podmiotu podano też pięć adresów w Iranie, Zjednoczonych Emiratach Arabskich oraz w Afganistanie.
- 10 Pismem z dnia 5 grudnia 2011 r. Rada poinformowała skarżącą o pozostawieniu jej nazwy w wykazach w załączniku II do decyzji 2010/413 oraz w załączniku VIII do rozporządzenia nr 961/2010. Stwierdziła ona, że uwagi skarżącej przedstawione w dniu 7 czerwca 2011 r. nie uzasadniały zniesienia środków

ograniczających. Dodała, że wpisanie podmiotu zidentyfikowanego jako „Safa Nicu” dotyczy właśnie skarżącej, mimo niepełnego zapisu jej nazwy. Poinformowała również skarżącą o zmianach wspomnianych w pkt 9 powyżej.

- 11 Ponieważ rozporządzenie nr 961/2010 zostało uchylone rozporządzeniem Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 88, s. 1), nazwa skarżącej została włączona przez Radę do załącznika IX do tego ostatniego rozporządzenia. Uzasadnienie dotyczące skarżącej jest identyczne z tym, które zamieszczono w rozporządzeniu wykonawczym nr 1245/2011.
- 12 Pismem z dnia 11 grudnia 2011 r. Rada poinformowała skarżącą o pozostawieniu jej nazwy w wykazach w załączniku II do decyzji 2010/413 oraz w załączniku IX do rozporządzenia nr 267/2012, załączając do pisma to ostatnie rozporządzenie.
- 13 Decyzją Rady 2014/222/WPZiB z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającą decyzję 2010/413/WPZiB (Dz.U. L 119, s. 65) nazwa skarżącej została wykreślona z wykazu w załączniku II do decyzji 2010/413. W konsekwencji na mocy rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 397/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 (Dz.U. L 119, s. 1) jej nazwa została również usunięta z wykazu w załączniku IX do rozporządzenia nr 267/2012.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 22 lipca 2011 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 31 stycznia 2013 r. skarżąca dostosowała swoje żądania w następstwie wydania rozporządzenia nr 267/2012.
- 16 Ze względu na zmianę składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do pierwszej izby, której w rezultacie przekazana została niniejsza sprawa.
- 17 W ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem strony zostały wezwane, pismem z dnia 16 stycznia 2014 r., do udzielenia odpowiedzi na określone pytania. Strony złożyły odpowiedzi w dniu 31 stycznia 2014 r.
- 18 W dniu 4 lutego 2014 r. strony zostały wezwane do złożenia uwag w przedmiocie odpowiedzi drugiej strony na pytania z dnia 16 stycznia 2014 r. Strony przedstawiły swoje uwagi w dniu 20 lutego 2014 r. Do uwag skarżącej załączone zostały dodatkowe dokumenty mające wykazać poniesioną przez nią szkodę.
- 19 Na rozprawie w dniu 4 marca 2014 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron oraz ich odpowiedzi na pytania Sądu zadane na piśmie oraz ustnie.
- 20 W następstwie częściowego cofnięcia żądań w replice oraz odpowiedzi na pytania złożonej w dniu 31 stycznia 2014 r., a także dostosowania żądań w wyniku przyjęcia rozporządzenia nr 267/2012, skarżąca wnosi do Sądu o:
 - stwierdzenie nieważności pkt 19 części I sekcji B załącznika I do rozporządzenia wykonawczego nr 503/2011 oraz pkt 61 części I sekcji B załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012 w zakresie, w jakim obejmują one skarżącą i jej spółki zależne;
 - zasądzenie od Rady na rzecz skarżącej zadośćuczynienia i odszkodowania w kwocie 7 662 737,40 EUR wraz z odsetkami wynoszącymi 5% rocznie, licząc od dnia 1 stycznia 2013 r.;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

21 Rada wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

1. *W przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności umieszczenia nazwy skarżącej w spornych wykazach*

22 W swoich pismach skarżąca podniosła na poparcie żądania stwierdzenia nieważności trzy zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia, drugi – błędu w ocenie oraz „nadużycia władzy”, a trzeci – naruszenia jej prawa do obrony oraz prawa do skutecznej ochrony sądowej.

23 Należy jednak wskazać, że w ramach zarzutu pierwszego skarżąca ograniczyła się do podniesienia, że zaskarżone akty nie zawierały informacji wystarczająco precyzyjnych, by uznać, że wpis dotyczący podmiotu zidentyfikowanego jako „Safa Nicu” rzeczywiście obejmuje skarżącą.

24 Tymczasem jak wynika ze złożonej w dniu 31 stycznia 2014 r. odpowiedzi skarżącej na pytania Sądu, w świetle wyjaśnień udzielonych przez Radę w jej pismach, następnie w piśmie z dnia 5 grudnia 2011 r. oraz w następstwie zmiany przeprowadzonej rozporządzeniem nr 1245/2011, skarżąca nie kwestionuje już faktu, że sporny wpis jej dotyczy.

25 W tych okolicznościach badanie zarzutu pierwszego nie jest konieczne.

26 W zarzucie drugim skarżąca twierdzi, że przy przyjmowaniu wobec niej środków ograniczających Rada dopuściła się błędu w ocenie oraz „nadużycia prawa”.

27 Po pierwsze, skarżąca precyzuje, że nie jest „przedsiębiorstwem komunikacyjnym” i nie jest zaangażowana w dostarczanie sprzętu zakładowi Fordow (Qom). W tym kontekście dodaje, że Rada nie przedstawiła żadnego dowodu dotyczącego sprzętu, jaki skarżąca miała dostarczyć temu zakładowi.

28 Po drugie, skarżąca podnosi, że zgodnie z oficjalnie uzyskanymi przez nią informacjami jej nazwa została umieszczona w wykazie podmiotów objętych środkami ograniczającymi na podstawie nieprawdziwych informacji udzielonych przez europejskiego konkurenta w celu uniemożliwienia skarżącej uczestnictwa w ważnych przetargach.

29 Rada, po pierwsze, odpowiada, że powód dotyczący dostarczania przez skarżącą sprzętu zakładowi Fordow (Qom) jest ważny. Po drugie, uważa ona, że twierdzenie, zgodnie z którym umieszczenie nazwy skarżącej w spornych wykazach opiera się na nieprawdziwych informacjach dostarczonych przez europejskiego konkurenta, jest nieprawidłowe i niepotwierdzone.

30 Jeżeli chodzi, po pierwsze, o zarzut „nadużycia władzy”, należy przypomnieć, że akt jest dotknięty wadą nadużycia władzy tylko wtedy, kiedy z obiektywnych, właściwych dla danej sprawy i spójnych poszlak wynika, że został on przyjęty wyłącznie lub w znacznej mierze w celu innym niż wskazany albo w celu obejścia procedury specjalnie przewidzianej w traktacie dla okoliczności danej sprawy (zob. wyrok z dnia 14 października 2009 r., Bank Melli Iran/Rada, T-390/08, Zb.Orz., EU:T:2009:401, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 31 W niniejszej sprawie skarżąca nie przytacza nic na poparcie twierdzenia, że jej nazwa została umieszczona w wykazie podmiotów objętych środkami ograniczającymi na podstawie nieprawdziwych informacji udzielonych przez europejskiego konkurenta w celu uniemożliwienia skarżącej uczestnictwa w ważnych przetargach, nie podając najmniejszej wskazówki lub argumentu przemawiającego za tym twierdzeniem ani nawet nie precyzując, co rzeczywiście miałyby mieć na celu Rada, poza zapobieganiem rozprzestrzenianiu broni jądrowej i jego finansowaniu, gdy przyjmowała zaskarżone akty. Zarzut nadużycia władzy nie spełnia wymogów z art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania, gdyż nie jest wystarczająco jasny i precyzyjny, by umożliwić Radzie przygotowanie obrony, a Trybunałowi wydanie orzeczenia w przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności, w stosownym przypadku bez innych informacji na jego poparcie. W związku z tym zarzut ten należy uznać za niedopuszczalny.
- 32 Jeżeli chodzi, po drugie, o zarzut dotyczący błędu w ocenie, to podczas przeprowadzania kontroli środków ograniczających Trybunał przypomniał, że sądy Unii Europejskiej powinny – zgodnie z kompetencjami przysługującymi im na podstawie traktatu FUE – zapewnić co do zasady pełną kontrolę zgodności z prawem ogółu aktów Unii w świetle praw podstawowych stanowiących integralną część porządku prawnego Unii (zob. wyrok z dnia 28 listopada 2013 r., Rada/Fulmen i Mahmoudian, C-280/12 P, Rec, EU:C:2013:775, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 33 Do tych praw podstawowych zalicza się w szczególności prawo do skutecznej ochrony sądowej (zob. wyrok Rada/Fulmen i Mahmoudian, EU:C:2013:775, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 34 Skuteczność kontroli sądowej gwarantowanej przez art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wymaga między innymi, by sąd Unii upewnił się, że dany akt, który ma dla zainteresowanej osoby czy zainteresowanego podmiotu znaczenie indywidualne, opiera się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej. Oznacza to sprawdzenie okoliczności faktycznych podnoszonych w uzasadnieniu, które leży u podstaw wspomnianego aktu, tak aby kontrola sądowa nie była ograniczona do oceny abstrakcyjnego prawdopodobieństwa przywołanych powodów, ale dotyczyła tego, czy powody te – lub co najmniej jeden z nich, uważany za sam w sobie wystarczający do wsparcia tego aktu – są wykazane (zob. podobnie wyrok Rada/Fulmen i Mahmoudian, EU:C:2013:775, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 35 W tym celu sąd Unii ma obowiązek przeprowadzić to badanie, zwracając się w razie potrzeby do właściwego organu Unii o przedstawienie informacji lub dowodów, poufnych lub nie, mających znaczenie dla takiego badania (zob. wyrok Rada/Fulmen i Mahmoudian, EU:C:2013:775, pkt 65 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 36 To bowiem do właściwego organu Unii należy – w razie zakwestionowania – wykazanie zasadności powodów wysuniętych przeciwko konkretnej osobie, a nie do tej osoby przedstawienie dowodu przeciwnego na brak zasadności wspomnianych powodów (zob. wyrok Rada/Fulmen i Mahmoudian, EU:C:2013:775, pkt 66 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 37 W niniejszej sprawie w odpowiedzi na pytanie Sądu Rada wskazała, że jedynym będącym w jej posiadaniu elementem dotyczącym zastosowania i utrzymania wobec skarżącej środków ograniczających była propozycja wpisu pochodząca od jednego z państw członkowskich. Rada uściśliła, że informacje zawarte we wniosku zostały powtórzone w uzasadnieniu zaskarżonych aktów.
- 38 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że nawet w obliczu zaprzeczenia przez skarżącą przed Sądem, by była ona spółką komunikacyjną dostarczającą sprzęt zakładowi Fordow (Qom), Rada nie wykazała zasadności tego zarzutu, stanowiącego jedyny powód uzasadniający wskazany wobec skarżącej.
- 39 Wynika stąd, że zarzut drugi należy uwzględnić.

40 W konsekwencji należy stwierdzić nieważność umieszczenia nazwy skarżącej w pkt 19 części I sekcji B załącznika I do rozporządzenia wykonawczego nr 503/2011 oraz w pkt 61 części I sekcji B załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012 bez potrzeby badania zarzutu trzeciego.

2. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności umieszczenia w spornych wykazach nazw „spółek zależnych” skarżącej

41 Skarżąca podnosi, że uzasadnienie umieszczenia w spornych wykazach podmiotu zidentyfikowanego jako „Safa Nicu”, w brzmieniu zmienionym w rozporządzeniu wykonawczym nr 1245/2011, a następnie powtórzonym w rozporządzeniu nr 267/2012, obejmuje oprócz niej kilka jej „spółek zależnych”. W konsekwencji wniosła ona w replice o stwierdzenie nieważności umieszczenia nazw tych spółek w rzeczonych wykazach.

42 Rada wyjaśnia, że zmiany danych identyfikacyjnych dotyczących skarżącej wprowadzone rozporządzeniem wykonawczym nr 1245/2011 nie miały na celu włączenia „spółek zależnych” do grupy podmiotów objętych środkami ograniczającymi. Zmieniając bowiem rzeczone informacje, Rada ograniczyła się do dodania kilku nazw alternatywnych oraz adresów używanych przez skarżącą, która pozostała jedynym podmiotem objętym środkami.

43 W tej kwestii należy zauważyć, że o ile treść dotyczącego podmiotu zidentyfikowanego jako „Safa Nicu” wpisu w spornych wykazach wprowadzona rozporządzeniem wykonawczym nr 1245/2011, powtórzona następnie w załączniku IX do rozporządzenia nr 267/2012, mogła wzbudzić po stronie skarżącej pewien stopień niepewności, o tyle jest ona zgodna z wyjaśnieniami udzielonymi przez Radę. W obu wymienionych aktach nazwy inne niż „Safa Nicu” są bowiem wspomniane w celu podania innego oznaczenia skarżącej, a nie w celu wskazania odrębnych od niej osób. Również podane uzasadnienie jest sformułowane w liczbie pojedynczej, co a priori oznacza, że chodzi tu o jeden tylko podmiot.

44 Tym samym w świetle wyjaśnień udzielonych przez Radę należy stwierdzić, że zawarty w spornych wykazach wpis dotyczący podmiotu zidentyfikowanego jako „Safa Nicu” obejmuje wyłącznie skarżącą, co oznacza, że żądanie stwierdzenia nieważności umieszczenia w wykazach nazw „spółek zależnych” należy odrzucić jako niedopuszczalne.

3. W przedmiocie żądania zadośćuczynienia i odszkodowania

45 Skarżąca podnosi, że zastosowanie wobec niej środków ograniczających wyrządziło jej zarówno krzywdę, jak i szkodę materialną, i domaga się ich naprawienia.

46 Rada kwestionuje zasadność argumentacji skarżącej.

47 Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem powstanie odpowiedzialności pozaumownej Unii, w rozumieniu art. 340 akapit drugi TFUE, z powodu niezgodnego z prawem zachowania jej organów jest uzależnione od łącznego spełnienia określonych przesłanek, a mianowicie: bezprawności zachowania zarzucanego instytucjom, rzeczywistego charakteru szkody oraz istnienia związku przyczynowego między zarzucanym instytucjom zachowaniem a poniesioną szkodą (zob. wyroki: z dnia 9 września 2008 r., FIAMM i in./Rada i EBC, C-120/06 P i C-121/06 P, Zb.Orz., EU:C:2008:476, pkt 106 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 11 lipca 2011 r., Schneider Electric/Komisja, T-351/03, Zb.Orz., EU:T:2007:212, pkt 113).

48 Kumulatywny charakter przesłanek powstania odpowiedzialności oznacza, że jeśli jedna z nich nie zostanie spełniona, skargę o odszkodowanie należy oddalić w całości, bez potrzeby badania pozostałych przesłanek (wyroki: z dnia 8 maja 2003 r., T. Port/Komisja, C-122/01 P, Rec, EU:C:2003:259, pkt 30; Schneider Electric/Komisja, EU:T:2007:212, pkt 120).

W przedmiocie niezgodności z prawem zachowania zarzucanego Radzie

- 49 Z punktów 26–40 powyżej wynika, że zaskarżone akty są niezgodne z prawem, ponieważ Rada nie wykazała, że skarżąca spełniała przynajmniej jedno z przewidzianych w rozporządzeniu nr 961/2010 i w rozporządzeniu nr 267/2012 kryteriów zastosowania środków ograniczających.
- 50 Jednak zgodnie z utrwalonym orzecnictwem stwierdzenie niezgodności z prawem danego aktu prawnego, jakkolwiek godne ubolewania, nie jest wystarczające, by uznać, że została spełniona przesłanka powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii dotycząca niezgodności z prawem zachowania zarzucanego instytucjom. Dla uznania, że przesłanka powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty dotycząca niezgodności z prawem zachowania zarzucanego instytucjom jest spełniona, orzecznictwo wymaga, aby zostało ustalone wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom (zob. podobnie wyrok z dnia 23 listopada 2011 r., Sison/Rada, T-341/07, Rec, EU:T:2011:687, pkt 31, 33 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 51 Ten wymóg ma na celu, by bez względu na rodzaj rozpatrywanego niezgodnego z prawem aktu uniknąć sytuacji, w której ryzyko konieczności ponoszenia ciężaru szkód podnoszonych przez zainteresowane osoby upośledziłoby zdolność danej instytucji do wykonywania w pełnym zakresie jej kompetencji w interesie ogólnym, zarówno w ramach jej działalności prawodawczej czy wymagającej podejmowania decyzji z zakresu polityki ekonomicznej, jak i w sferze jej kompetencji administracyjnych, nie dopuszczając jednakże do tego, by ciężar konsekwencji oczywistych i niewybaczalnych naruszeń spoczywał na jednostkach (zob. wyrok Sison/Rada, EU:T:2011:687, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 52 Rozstrzygającym kryterium pozwalającym na ustalenie, czy ten wymóg został spełniony, jest kryterium oczywistego i poważnego naruszenia przez daną instytucję granic przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych. Zatem czynnikiem decydującym dla wykazania, czy mamy do czynienia z tego rodzaju naruszeniem, jest zakres uprawnień dyskrecjonalnych przysługujący danej instytucji. Z określonych przez orzecznictwo kryteriów wynika, iż jeżeli dana instytucja dysponuje znacznie ograniczonym zakresem uprawnień dyskrecjonalnych – bądź nie ma takiej swobody – dla stwierdzenia istnienia wystarczająco istotnego naruszenia może wystarczyć jakiekolwiek naruszenie prawa Unii (zob. wyrok Sison/Rada, EU:T:2011:687, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 53 Jednak w orzecnictwie tym nie ustanowiono żadnego automatycznego związku między brakiem uprawnień dyskrecjonalnych danej instytucji z jednej strony a zakwalifikowaniem naruszenia jako wystarczająco istotnego naruszenia prawa Unii z drugiej strony. O ile bowiem zakres uprawnień dyskrecjonalnych danej instytucji ma decydujące znaczenie, o tyle nie stanowi on kryterium wyłącznego. W tej kwestii Trybunał stale przypominał, że system wypracowany przez niego na podstawie art. 288 akapit drugi WE (obecnie art. 340 akapit drugi TFUE) uwzględnia między innymi złożoność sytuacji, które podlegają uregulowaniu, oraz trudności w stosowaniu czy interpretacji określonych aktów (zob. wyrok Sison/Rada, EU:T:2011:687, pkt 36, 37 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 54 Wynika z tego, że jedynie stwierdzenie istnienia nieprawidłowości, której nie dopuściłby się w podobnych okolicznościach organ administracyjny zwyczajnie rozważny i staranny, pozwala na powstanie odpowiedzialności Unii (zob. wyrok Sison/Rada, EU:T:2011:687, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 55 Tak więc to zadaniem sądu Unii jest – po uprzednim ustaleniu, czy danej instytucji przysługiwał pewien zakres uprawnień dyskrecjonalnych – wzięcie pod uwagę złożonego charakteru podlegającej regulacji sytuacji, trudności w stosowaniu lub interpretacji aktów prawnych, tego, w jakim stopniu naruszona norma jest jasna i precyzyjna, oraz umyślnego lub nieusprawiedliwionego charakteru popełnionego naruszenia. W każdym wypadku naruszenie prawa Unii jest w sposób oczywisty istotne, jeżeli uchybienie trwało mimo ogłoszenia wyroku stwierdzającego zarzucane uchybienie, wydania

orzeczenia prejudycjalnego lub istnienia utrwalonego orzecznictwa Trybunału w danej dziedzinie, z których wynika bezprawny charakter omawianego zachowania (zob. wyrok Sison/Rada, EU:T:2011:687, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 56 W niniejszej sprawie, po pierwsze, zastosowanie środków ograniczających wynikające z przyjęcia zaskarżonych aktów narusza właściwe przepisy rozporządzenia nr ° 961/2010 i rozporządzenia nr 267/2012.
- 57 Mimo iż akty te mają zasadniczo na celu umożliwienie Radzie nakładania pewnych ograniczeń na prawa jednostek w ramach zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej i jego finansowaniu, przepisy, które w sposób wyczerpujący wymieniają przesłanki, po których spełnieniu takie ograniczenia są dopuszczalne, takie jak te, których dotyczy niniejsza sprawa, mają zasadniczo na celu – przeciwnie – ochronę indywidualnych interesów zainteresowanych jednostek poprzez ograniczenie wypadków stosowania, zakresu lub intensywności środków ograniczających, do których te osoby zgodnie z prawem mogą zostać przymuszone (zob. analogicznie wyrok Sison/Rada, EU:T:2011:687, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 58 Takie przepisy zapewniają więc ochronę indywidualnych interesów osób i podmiotów, których mogą dotyczyć, w związku z czym należy je uznać za normy prawne mające na celu przyznanie uprawnień jednostkom. Jeżeli odnośne przesłanki materialne nie są spełnione, to zainteresowana jednostka ma w istocie prawo do tego, by sporne środki nie zostały wobec niej zastosowane. Takie uprawnienie w sposób nieunikniony oznacza, że osoba lub podmiot wobec których środki ograniczające zostały zastosowane w warunkach innych niż przewidziane w omawianych przepisach, mogą domagać się zrekompensowania im szkodliwych skutków tych środków, jeżeli okaże się, że zostały one zastosowane z wystarczająco istotnym naruszeniem norm materialnych obowiązujących Radę (zob. analogicznie wyrok Sison/Rada, EU:T:2011:687, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 59 Po drugie, co się tyczy kwestii, czy Radzie przysługiwały uprawnienia dyskrecjonalne, to z pkt 32–40 powyżej wynika, że niezgodność z prawem, która dotknięte są zaskarżone akty, zasada się na fakcie, że Rada nie posiada informacji lub dowodów w sposób wystarczająco wykazujących zasadność środków ograniczających zastosowanych wobec skarżącej i w konsekwencji nie jest w stanie przedstawić ich Sądowi.
- 60 Tymczasem, jak wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt 32–36 powyżej, obowiązek wykazania przez Radę zasadności zastosowanych środków ograniczających podyktowany jest poszanowaniem praw podstawowych zainteresowanych osób i podmiotów, a w szczególności ich prawa do skutecznej ochrony sądowej w tym zakresie.
- 61 I tak w niniejszej sprawie Radzie zarzucono naruszenie obowiązku, wobec którego nie przysługują jej uprawnienia dyskrecjonalne.
- 62 Po trzecie, należy stwierdzić, że zasada nakładająca na Radę obowiązek wykazania zasadności zastosowanych środków ograniczających nie wchodzi w zakres sytuacji szczególnie złożonej oraz że jest jasna i precyzyjna, a zatem nie powoduje trudności w jej stosowaniu lub interpretacji.
- 63 Ponadto należy wskazać, że rzechona zasada została potwierdzona przez orzecznictwo poprzedzające przyjęcie pierwszego z zaskarżonych aktów, co miało miejsce w dniu 23 maja 2011 r.
- 64 Tak więc, jeżeli chodzi o środki ograniczające wobec Iranu, z pkt 37 wyroku Bank Melli Iran/Rada (EU:T:2009:401) wynika, że sądowa kontrola zgodności z prawem aktu, na mocy którego zastosowano środki ograniczające, obejmuje ocenę faktów i okoliczności wskazanych na jego uzasadnienie, jak również zbadanie dowodów i informacji, na których ocena ta została oparta. W pkt 107 tego samego

wyroku Sąd wywiódł z tego stwierdzenia obowiązek przedstawienia przez Radę, w razie zakwestionowania jej twierdzeń, dowodów i informacji, na których oparła swoją ocenę, w celu zweryfikowania ich przez sąd Unii.

- 65 Tę samą zasadę potwierdziło orzecznictwo wypracowane w pokrewnej dziedzinie środków ograniczających stosowanych w przypadkach domniemanej działalności terrorystycznej. I tak w pkt 154 wyroku z dnia 12 grudnia 2006 r., *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Rada* (T-228/02, Rec, EU:T:2006:384) Sąd w szczególności uznał, że kontrola zgodności z prawem decyzji o zastosowaniu środków ograniczających obejmuje ocenę faktów i okoliczności wskazanych na jej uzasadnienie, jak również zbadanie dowodów i informacji, na których ocena ta została oparta.
- 66 Analogicznie, zgodnie z pkt 138 wyroku z dnia 23 października 2008 r., *People's Mojahedin Organization of Iran/Conseil* (T-256/07, Rec, EU:T:2008:461), zadaniem sądu Unii jest nie tylko dokonanie weryfikacji materialnej prawidłowości przytoczonego materiału dowodowego, jego wiarygodności i spójności, ale także kontrola tego, czy ten materiał stanowi zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny sytuacji, i czy może on stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na jego podstawie.
- 67 Wreszcie w pkt 54 i 55 wyroku z dnia 4 grudnia 2008 r., *People's Mojahedin Organization of Iran/Rada* (T-284/08, Rec, EU:T:2008:550), Trybunał powtórzył zasadę przedstawioną w pkt 66 powyżej. W pkt 56–79 tego samego wyroku Sąd stwierdził, że informacje i dowody przedstawione przez Radę nie pozwalały na zbadanie zasadności zaskarżonej decyzji, i wywiódł stąd, że zarzuty dotyczące naruszenia zasad ciężaru dowodu oraz prawa do skutecznej ochrony sądowej były zasadne.
- 68 W świetle całości powyższych rozważań należy uznać, że w okolicznościach niniejszej sprawy organ administracji działający ze zwykłą ostrożnością i starannością byłby w stanie zrozumieć, w chwili przyjmowania pierwszego zaskarżonego aktu, że do niego należy zgromadzenie informacji i dowodów uzasadniających środki ograniczające wobec skarżącej, tak aby w razie ich zakwestionowania mógł wykazać zasadność tych środków poprzez przedstawienie rzeczonych informacji i rzeczonych dowodów przed sądem Unii.
- 69 Nie działając w ten sposób, Rada dopuściła się wystarczająco istotnego naruszenia normy prawnej mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 50 powyżej.

W przedmiocie rzeczywistego charakteru szkody oraz istnienia związku przyczynowego

- 70 Jeżeli chodzi o przesłankę dotyczącą rzeczywistego charakteru szkody, to zgodnie z orzecznictwem odpowiedzialność Unii może powstać tylko wtedy, gdy skarżący faktycznie poniósł szkodę „rzeczywistą i pewną” (wyroki Trybunału z dnia 27 stycznia 1982 r.: *Birra Wührer i in./Rada i Komisja*, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 i 5/81, Rec, EU:C:1984:341, pkt 9; *De Franceschi/Rada i Komisja*, 51/81, EU:C:1982:20, pkt 9; wyrok z dnia 16 stycznia 1996 r. *Candiotte/Rada*, T-108/94, Rec, EU:T:1996:5, pkt 54). Na skarżącym ciąży obowiązek przedstawienia sądowi Unii dowodów pozwalających na ustalenie istnienia i rozmiaru takiej szkody (wyroki: z dnia 21 maja 1976 r., *Roquette Frères/Komisja*, 26/74, Rec, EU:C:1976:69, pkt 22–24; z dnia 9 stycznia 1996 r., *Koelman/Komisja*, T-575/93, Rec, EU:T:1996:1, pkt 97).
- 71 Jeżeli chodzi o przesłankę dotyczącą istnienia związku przyczynowego pomiędzy zarzucanym instytucjom zachowaniem i powoływaną szkodą, to wspomniana szkoda musi wynikać w sposób wystarczająco bezpośredni z podnoszonego zachowania, a zachowanie to musi stanowić bezpośrednią przyczynę szkody, nie istnieje natomiast obowiązek naprawienia wszelkich, nawet odległych szkodliwych konsekwencji niezgodnej z prawem sytuacji (zob. wyroki: z dnia 4 października 1979 r., *Dumortier i in./Rada*, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 i 45/79, Rec, EU:C:1979:223, pkt 21;

z dnia 10 maja 2006 r., Galileo International Technology i in./Komisja, T-279/03, Rec, EU:T:2006:121, pkt 130 i przytoczone tam orzecznictwo). Do skarżącego należy dostarczenie dowodu istnienia związku przyczynowego między zarzucanym zachowaniem i powoływaną szkodą (zob. wyrok z dnia 30 września 1998 r., Coldiretti i in./Rada i Komisja, T-149/96, Rec, EU:T:1998:228, pkt 101 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 72 W niniejszej sprawie skarżąca domaga się naprawienia, po pierwsze, krzywdy, oraz po drugie, szkody materialnej, wynikających przede wszystkim z zamknięcia jej niektórych rachunków bankowych oraz zawieszenia przez banki europejskie jej płatności w euro, następnie z zakończenia stosunków handlowych przez jej europejskich dostawców i wreszcie z niemożności wykonania – w całości lub w części – umów zawartych z klientami. Skarżąca domaga się również, by kwota odszkodowania i zadośćuczynienia została powiększona o odsetki w wysokości 5% w stosunku rocznym, licząc od dnia 1 stycznia 2013 r.
- 73 Rada podważa zasadność argumentów skarżącej, a także dopuszczalność części przedłożonych przez nią dowodów.
- 74 Wobec takiego sformułowania argumentacji stron Sąd zbada równocześnie przesłanki dotyczące rzeczywistego charakteru szkody oraz związku przyczynowego w odniesieniu do poszczególnych podniesionych szkód i krzywd.
- 75 Ponadto należy zauważyć, że po pierwsze, zgodnie z wyjaśnieniami skarżącej udzielonymi w jej odpowiedzi na pytania Sadu, złożonej w dniu 31 stycznia 2014 r., żądanie mające na celu uzyskanie zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej miała doznać, obejmuje również skutki, jakie zastosowanie wobec niej środków tymczasowych wywołało w sferze jej stosunków z dostawcami i klientami. W tym zakresie zatem żądanie to krzyżuje się z żądaniem naprawienia szkody materialnej.
- 76 Po drugie, spośród umów wspomnianych w pkt 72 powyżej umowa o remont elektrowni w Darbandikhan (Irak) nie została, według skarżącej, wykonana z powodu zablokowania wypłaty przez pośredniczący bank europejski, podczas gdy na trzy pozostałe umowy negatywny wpływ wywarło ustanie stosunków handlowych z europejskimi dostawcami skarżącej.
- 77 W tych okolicznościach w celu dokładnego ustalenia zakresu poszczególnych żądań skarżącej należy w pierwszej kolejności zbadać krzywdę, jakiej miała doznać, z wyłączeniem wpływu środków ograniczających na stosunki z dostawcami i klientami w aspekcie materialnym. W drugiej kolejności Sąd zajmie się podnoszoną szkodą materialną, wynikającą z zamknięcia niektórych rachunków bankowych skarżącej oraz zawieszenia przez banki europejskie jej płatności w euro, w tym szkodą, jaka miała się wiązać z umową o remont elektrowni w Darbandikhan. W trzeciej kolejności należy poddać ocenie szkodę materialną, jakiej skarżąca miała doznać w wyniku zakończenia stosunków handlowych przez jej europejskich dostawców, co obejmie trzy pozostałe umowy wspomniane w pkt 72 powyżej. W czwartej i ostatniej kolejności Sąd zbada żądanie zasądzenia odsetek.

W przedmiocie krzywdy

- 78 Skarżąca twierdzi, że zastosowanie wobec niej i pozostawienie w mocy środków ograniczających naruszyło jej prawa osobiste, w szczególności dobre imię. Równowartość tej krzywdy oszacowała na kwotę 1 500 000 EUR w odpowiedzi na pytania Sądu złożonej w dniu 31 stycznia 2014 r., a następnie na kwotę 2 000 000 EUR w uwagach z dnia 20 lutego 2014 r.
- 79 Rada kwestionuje zasadność argumentacji skarżącej. Z jednej strony podnosi ona, że z wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie Uj przeciwko Węgrom (nr 23954/10, 19 lipca 2011 r.) wynika, że skarżącej przysługuje prawo do ochrony dobrego imienia jedynie w ograniczonym zakresie. W każdym wypadku, z drugiej strony, naruszenie dobrego imienia skarżącej, nawet jeżeli

uznać je za udowodnione, nie jest zdaniem Rady konsekwencją zastosowania wobec niej środków ograniczających, lecz ich opublikowania. Tymczasem takie opublikowanie jest prawnym obowiązkiem Rady i nie można interpretować go jako czynu powodującego szkodę.

- 80 W tej kwestii należy wskazać, że jeżeli dany podmiot zostaje objęty środkami ograniczającymi z powodu wsparcia, jakiego miał udzielać rozprzestrzenianiu broni jądrowej, to jest on publicznie kojarzony z zachowaniem uważanym za poważne zagrożenie dla pokoju międzynarodowego i bezpieczeństwa międzynarodowego, co w konsekwencji wzbudza w stosunku do niego potępienie i podejrzliwość, narażając na szwank jego dobre imię i tym samym wyrządzając mu krzywdę.
- 81 W takim kontekście Rada niesłusznie powołuje się na ww. w pkt 79 wyrok w sprawie Uj przeciwko Węgrom, który dotyczył opublikowania opinii dziennikarza na temat jakości towarów spółki handlowej.
- 82 Z jednej strony bowiem potępienie i nieufność wywołane środkami ograniczającymi takimi jak te, których dotyczy niniejsza sprawa, nie dotyczą możliwości gospodarczych i handlowych danego podmiotu, lecz jego woli zaangażowania się w działania uważane przez społeczność międzynarodową za godne potępienia. Tak więc oddziaływanie na dany podmiot ma miejsce poza sferą jego bieżących interesów handlowych.
- 83 Z drugiej strony negatywny wpływ na dobre imię danego podmiotu jest tym większy, że wynika nie z wyrażenia osobistej opinii, lecz z zajęcia przez instytucję Unii oficjalnego stanowiska, opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, z towarzyszącymi mu obligatoryjnymi skutkami prawnymi.
- 84 Ponadto opublikowanie zastosowanych wobec skarżącej środków ograniczających w Dzienniku Urzędowym stanowi część procesu ich przyjmowania, w szczególności z uwagi na fakt, że od tego opublikowania uzależnione jest ich wejście w życie w odniesieniu do osób trzecich. W tych okolicznościach, wbrew twierdzeniom Rady, opublikowanie rzeczonych środków w Dzienniku Urzędowym nie jest okolicznością, która mogłaby zerwać związek przyczynowy między zastosowaniem i pozostawieniem w mocy tych środków ograniczających a naruszeniem dobrego imienia skarżącej.
- 85 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że niezgodne z prawem przyjęcie środków ograniczających i ich pozostawienie w mocy wobec skarżącej wyrządziło jej krzywdę odrębną od szkody materialnej wynikającej z wpływu na jej stosunki handlowe. W konsekwencji należy uznać, że przysługuje jej prawo do zadośćuczynienia za tę krzywdę.
- 86 Jeżeli chodzi o wysokość tego zadośćuczynienia, to tytułem wstępu należy przypomnieć, że stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów może stanowić pewną formę zadośćuczynienia za krzywdę, której doznała skarżąca, jako że niniejszy wyrok stwierdza, że łączenie jej z rozprzestrzenianiem broni jądrowej jest nieuzasadnione, a tym samym niezgodne z prawem (zob. podobnie wyrok z dnia 28 maja 2013 r., Abdulrahim/Rada i Komisja, C-239/12 P, Zb.Orz., EU:C:2013:331, pkt 72).
- 87 Jednak w okolicznościach niniejszej sprawy stwierdzenie nieważności umieszczenia skarżącej w wykazie może skutkować zmniejszeniem kwoty przyznanego zadośćuczynienia, lecz nie może stanowić pełnego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.
- 88 Z materiałów sprawy wynika bowiem, że zarzucenie skarżącej zaangażowania w rozprzestrzenianie broni jądrowej miało wpływ na zachowanie wobec niej podmiotów trzecich, usytuowanych w większości poza Unią. Skutków tych zaś, trwających przez prawie trzy lata i będących u podstaw krzywdy doznanej przez skarżącą, nie może w pełni zrównoważyć stwierdzenie a posteriori niezgodności z prawem zaskarżonych aktów, skoro zastosowanie wobec danego podmiotu środków ograniczających zazwyczaj przyciąga większą uwagę i powoduje silniejszą reakcję, w szczególności poza Unią, niż późniejsze stwierdzenie ich nieważności.

- 89 Ponadto należy wskazać przede wszystkim, że zarzut Rady względem skarżącej jest wyjątkowo poważny, ponieważ wiąże ją z irańskim rozprzestrzenianiem broni jądrowej, to jest z działalnością stanowiącą zdaniem Rady zagrożenie dla pokoju międzynarodowego i bezpieczeństwa międzynarodowego.
- 90 Następnie należy zauważyć, że jak wynika z pkt 32–38 powyżej, zarzut podniesiony przez Radę wobec skarżącej nie został poparty żadną istotną informacją lub żadnym istotnym dowodem.
- 91 Wreszcie mimo iż umieszczenie nazwy skarżącej w wykazie, opublikowane w Dzienniku Urzędowym, mogło zostać w każdym czasie przez Radę cofnięte, to sytuacja ta, mimo protestów skarżącej, trwała przez blisko trzy lata. W tej kwestii należy zauważyć, że akta sprawy nie zawierają informacji lub dowodów wskazujących na to, by Rada zweryfikowała zasadność tego zarzutu, z własnej inicjatywy lub w odpowiedzi na protesty skarżącej, w celu ograniczenia szkodliwych skutków wynikających z niego dla skarżącej.
- 92 Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd, oceniając krzywdę *ex aequo et bono*, stwierdza, że przyznanie kwoty 50 000 EUR stanowi odpowiednie zadośćuczynienie.
- W przedmiocie szkody materialnej wynikającej z zamknięcia niektórych rachunków bankowych skarżącej oraz zawieszenia przez banki europejskie jej płatności w euro
- 93 W pierwszej kolejności skarżąca podnosi, że w następstwie zastosowania wobec niej środków ograniczających Emirate National Bank of Dubai zamknął jej rachunki, przez które przepływała większość płatności dokonywanych w ramach jej przedsięwzięć międzynarodowych. Podobnie, jak twierdzi, przepływ wszystkich płatności w euro zleczanych przez nią lub na jej rzecz został zablokowany przez banki europejskie. Z tego powodu straciła ona dziesiątki milionów euro.
- 94 W drugiej kolejności skarżąca podnosi, bardziej konkretnie, że z powodu braku możliwości dokonania płatności przez Bank Światowy nie była ona w stanie wywiązać się z umowy dotyczącej remontu elektrowni w Darbandikhan. W ten sposób poniosła ona szkodę równą co najmniej 30% wartości umowy, to jest 1 508 526,60 EUR, co odpowiada przedsięwziętym pracom przygotowawczym (10% wartości) oraz marży (20% wartości).
- 95 Co się tyczy pierwszego zarzutu szczegółowego, to skarżąca w załączniku A.20 do repliki przedłożyła pismo, którym Emirate National Bank of Dubai poinformował ją o zamknięciu jej rachunków.
- 96 O ile w piśmie tym nie wspomniano wprost o środkach ograniczających obejmujących skarżącą, o tyle odniesienie do „wewnętrznych kontroli i polityk” oraz „restrukturyzacji określonych rachunków” sugeruje – w braku innego prawdopodobnego wyjaśnienia – że zamknięcie rachunków jest konsekwencją zastosowania, krótko przed tym faktem, rzeczonych środków. W tym kontekście zauważyć trzeba, że z perspektywy Emirate National Bank of Dubai kontynuowanie świadczenia usług finansowych na rzecz skarżącej po dniu, w którym zastosowane zostały wobec niej środki ograniczające, mogłoby ewentualnie uzasadniać zastosowanie takich samych środków ograniczających wobec tego banku.
- 97 Mimo to należy wskazać, po pierwsze, że jak wynika z pisma Emirate National Bank of Dubai, bank ten nie zamroził funduszy na omawianych rachunkach, lecz zwrócił je skarżącej.
- 98 Po drugie, skarżąca nie powołuje się na żadną informację lub żaden dowód, które miałyby wykazać, że nie jest w stanie zapewnić sobie usług finansowych świadczonych wcześniej przez Emirate National Bank of Dubai ze strony innego banku i przekierować tam swoich wpłat i wypłat.

- 99 Po trzecie, poza przypadkiem remontu elektrowni w Derbendikhan, który zostanie zbadany w pkt 102–107 poniżej, skarżąca nie przedstawiła konkretnych informacji lub dowodów w celu wykazania, że zamknięcie jej rachunków lub zaprzestanie płatności miały wpływ na jej stosunki z partnerami handlowymi albo innymi osobami lub podmiotami, wyrządzając jej w ten sposób szkodę.
- 100 Po czwarte, skarżąca nie przedstawiła informacji lub dowodów potwierdzających wysokość poniesionej w jej przekonaniu szkody.
- 101 W tych okolicznościach pierwszy zarzut szczegółowy, dotyczący zamknięcia rachunków skarżącej przez Emirate National Bank of Dubai i zaprzestania płatności przez banki europejskie w ogólności, należy oddalić jako niezasadny.
- 102 Jeżeli chodzi o drugi zarzut szczegółowy podniesiony przez skarżącą, to z pism stanowiących załączniki A.26–A.29 do repliki wynika, że umowa o remont elektrowni w Darbandikhan, zawarta między skarżącą a władzami irackiego Kurdystanu, została przez te władze rozwiązana z tego powodu, że skarżąca nie mogła uzyskać płatności ze strony Banku Światowego, zablokowanej przez pośredniczący bank europejski.
- 103 Jednakże, po pierwsze, ani załączone do repliki pisma, ani pozostały materiał dowodowy nie wykazują wyraźnie, by rzezona blokada wynikała z faktu zastosowania wobec skarżącej środków ograniczających.
- 104 Po drugie, nawet przy założeniu, że istnienie związku przyczynowego zostało wykazane przez skarżącą, która podnosi w tej kwestii, że blokada ta nastąpiła wkrótce po zastosowaniu wobec niej środków ograniczających oraz że została przeprowadzona przez bank europejski, należy stwierdzić, że rzeczywisty charakter i wysokość podnoszonej szkody nie zostały przez nią udowodnione.
- 105 Skarżąca domaga się bowiem odszkodowania równego 10% wartości rozpatrywanej umowy z tytułu przedsięwziętych prac przygotowawczych oraz 20% wartości samej umowy z tytułu „minimalnej marży bieżącej” w danym sektorze przemysłu.
- 106 Jednak skarżąca nie poparła swych twierdzeń dowodami. I tak z jednej strony skarżąca nie przedstawiła ani swej oferty przedstawionej przed zawarciem umowy dotyczącej rozpatrywanego przedsięwzięcia, która mogłaby wykazać konkretną wysokość oczekiwanej marży, ani precyzyjnych wskazówek co do ogólnego wskaźnika zyskowności u samej skarżącej lub w sektorze przemysłu, w którym prowadzi działalność. Z drugiej strony nie przedstawiła też ona zestawienia kosztów poniesionych w ramach przedsięwzięcia polegającego na remoncie elektrowni w Darbandikhan albo innych informacji lub dowodów mogących wykazać ich istnienie i wysokość.
- 107 W tych okolicznościach podniesiony przez skarżącą zarzut szczegółowy dotyczący przedsięwzięcia polegającego na remoncie elektrowni w Darbandikhan należy oddalić jako niezasadny.

W przedmiocie szkody materialnej związanej z zakończeniem stosunków handlowych przez europejskich dostawców skarżącej

- 108 Skarżąca twierdzi, że zarówno Siemens AG, jak i inni dostawcy europejscy zakończyli stosunki handlowe ze skarżącą. Twierdzi ona, że spółka Siemens była jej głównym partnerem, jeżeli chodzi o dostawę większości urządzeń i części, które uwzględniała w swoich ofertach, a zatem jej aktualne i przyszłe przedsięwzięcia zostały zablokowane.

- 109 Jeżeli chodzi o istnienie związku przyczynowego, to zerwanie stosunków handlowych przez podmioty usytuowane w Unii jest nieuniknioną konsekwencją przyjęcia środków ograniczających. Okoliczność tę potwierdza w niniejszej sprawie pismo spółki Siemens przedstawione w załączniku A.21 do repliki, z którego wyraźnie wynika, że zakończenie relacji handlowej między spółką Siemens a skarżącą jest bezpośrednią konsekwencją zastosowania wobec niej środków ograniczających.
- 110 Co się tyczy istnienia szkody, to zerwanie stosunków handlowych z ważnymi dostawcami z pewnością zakłóca działalność przedsiębiorstwa. Jednak odmowa dostawy towarów sama w sobie nie jest szkodą. Szkada powstaje bowiem jedynie wówczas, gdy odmowa przekłada się na wyniki gospodarcze danego przedsiębiorstwa. Tak jest w szczególności w przypadku, gdy spółka jest zmuszona do zakupienia tych samych towarów u innych dostawców na mniej korzystnych warunkach lub gdy odmowa dostawy wywołuje opóźnienie w wykonaniu umów zawartych z klientami, co naraża przedsiębiorstwo na kary pieniężne. Podobnie gdy nie jest możliwe znalezienie alternatywnego dostawcy, istniejące umowy mogą zostać rozwiązane, a dane przedsiębiorstwo może być pozbawione możliwości udziału w trwających przetargach.
- 111 W niniejszej sprawie skarżąca powołuje się na trzy konkretne umowy, na które, jak twierdzi, negatywny wpływ wywarło zakończenie stosunków handlowych przez europejskich dostawców. Przedstawia również inne informacje i dowody mające wykazać, że poniosła ona z tego tytułu szkodę.
- W przedmiocie umowy z Mobarakeh Steel Company
- 112 Skarżąca twierdzi, że z powodu odmowy wysłania określonego sprzętu przez spółkę Siemens nie była ona w stanie wypełnić swoich zobowiązań umownych względem Mobarakeh Steel Company, która zerwała rozpatrywaną umowę i wykluczyła skarżącą ze swoich przetargów. W ten sposób poniosła szkodę w wysokości co najmniej 2 000 000 EUR.
- 113 W tej kwestii należy wskazać, że z pisma Mobarakeh Steel Company, przedłożonego w załączniku A.24, do repliki wynika, że spółka ta istotnie zerwała zawartą ze skarżącą umowę dotyczącą realizacji instalacji elektrycznych, zastrzegła sobie prawo do uruchomienia gwarancji bankowych oraz wykluczyła ją z przyszłych przetargów.
- 114 Jednakże, zgodnie z pierwszym akapitem tego pisma, przewidziany w umowie termin dostawy wynosił 15 miesięcy, licząc od dnia 15 sierpnia 2009 r., a zatem ostateczny termin przypadał na dzień 15 listopada 2010 r. W związku z tym nawet przy założeniu, że skarżąca przestrzegала swoich zobowiązań umownych, zastosowanie wobec niej pierwszych środków ograniczających, co nastąpiło w dniu 23 maja 2011 r., czyli ponad 6 miesięcy po upływie ostatecznego terminu dostawy, nie mogło mieć wpływu na wykonanie umowy zawartej z Mobarakeh Steel Company.
- 115 Wniosek taki znajduje potwierdzenie w piątym akapicie omawianego pisma, w którym Mobarakeh Steel Company wyraźnie wskazuje opóźnienie ze strony skarżącej jako jedną z dwóch przyczyn zerwania przedmiotowej umowy.
- 116 Tak więc należy stwierdzić, że zastosowanie wobec skarżącej środków ograniczających nie było decydującą i bezpośrednią przyczyną zerwania umowy przez Mobarakeh Steel Company, co oznacza, że skarżąca nie wykazała istnienia związku przyczynowego między zastosowaniem środków ograniczających a podnoszoną szkodą.
- 117 W tych okolicznościach zarzut szczegółowy dotyczący umowy z Mobarakeh Steel Company należy oddalić jako niezasadny.

– W przedmiocie umowy o modernizację osprzętu elektrycznego zapory na Eufracie w Syrii

- 118 Skarżąca podnosi, że w wyniku zakończenia z nią przez dostawców europejskich wszelkich stosunków handlowych nie była ona w stanie dostarczyć większości sprzętu, akcesoriów i materiałów koniecznych do modernizacji osprzętu elektrycznego zapory na Eufracie w Syrii. Twierdzi, że z tego powodu poniosła ona szkodę w wysokości przynajmniej 30% wartości części przedmiotowej umowy, która musiała być powierzona podwykonawcom, to jest 1 425 000 EUR z tytułu przedsięwziętych prac przygotowawczych oraz marży.
- 119 Z pism syryjskiego ministerstwa ds. irygacji, przedłożonych w załącznikach A.31 i A.32 do repliki, wynika, że rozpoczęcie i harmonogram przedmiotowych prac zostały przesunięte, a skarżąca uzyskała zezwolenie na korzystanie z pomocy „dalszych kontrahentów”.
- 120 Jednakże należy wskazać, po pierwsze, że rozpatrywane pisma nie wykazują, jak chciałaby skarżąca, że przyczyną opóźnienia w realizacji przedsięwzięcia oraz korzystania z usług „dalszych kontrahentów” było zastosowanie wobec niej środków ograniczających.
- 121 W tej kwestii należy zauważyć, że skarżąca przedłożyła rzeczywiście, w załączniku A.33 do repliki, wykaz urządzeń i części proponowanych w ofercie dotyczącej tego przedsięwzięcia. O ile jednak wykaz ten obejmuje towary producentów europejskich, o tyle nie został przedstawiony żaden dowód, że dostawy tych towarów nie mogły zostać zrealizowane z powodu zastosowania środków ograniczających.
- 122 Po drugie, o ile skarżąca podnosi, że doznała szkody w wysokości przynajmniej 30% wartości części przedmiotowej umowy, która musiała zostać powierzona podwykonawcom, o tyle nie przedstawiła dowodów potwierdzających tę szkodę.
- 123 Z jednej strony bowiem wartość części umowy powierzonej podwykonawcom jest wspomniana jedynie w tabeli zamieszczonej w A.5 do skargi. Tymczasem tabela ta została sporządzona przez samą skarżącą. Ponadto ograniczono się w niej do wskazania ogólnej kwoty, jaka miała być objęta podwykonawstwem, bez określenia poszczególnych urządzeń, których to dotyczyło, ani ich wartości.
- 124 Z drugiej strony akta Sądu nie zawierają informacji i dowodów pozwalających na ustalenie marży skarżącej oraz kwoty kosztów poniesionych w ramach omawianego przedsięwzięcia. I tak skarżąca nie przedstawiła swojej oferty wystosowanej przed zawarciem umowy, załącznika do umowy zawierającego szczegóły cen, zestawienia kosztów i inne informacje mogące udowodnić jej twierdzenia dotyczące wysokości poniesionej szkody.
- 125 W tych okolicznościach zarzut szczegółowy dotyczący umowy o modernizację osprzętu elektrycznego zapory na Eufracie w Syrii należy oddalić jako niezasadny.

– W przedmiocie umowy dotyczącej budowy podstacji elektroenergetycznych w Kunduz i w Baghlan (Afganistan)

- 126 Skarżąca twierdzi, że w wyniku zakończenia z nią przez dostawców europejskich wszelkich stosunków handlowych nie była ona w stanie dostarczyć części urządzeń i sprzętu koniecznych do budowy podstacji elektroenergetycznych w Kunduz i w Baghlan. Twierdzi ona, że poniosła z tego powodu szkodę w wysokości przynajmniej 10% wartości części przedmiotowej umowy, która musiała być powierzona podwykonawcom, to jest 729 210,80 EUR.
- 127 Na poparcie tego twierdzenia skarżąca przedłożyła, w załączniku A.34 do repliki, przedmiotową umowę, zawierającą załącznik, w którym wymienione są proponowane urządzenia i części, w tym towary producentów europejskich.

- 128 W złożonej w dniu 31 stycznia 2014 r. odpowiedzi na pytania Sądu skarżąca dodatkowo wyjaśniła, że pismo spółki Siemens w sprawie anulowania zamówienia o numerze P06000/CO/3060, przedłożone w załączniku A.21 do repliki, dotyczy budowy podstacji elektroenergetycznych w Kunduz i w Baghlan, jak również niektórych przedsięwzięć w Iranie.
- 129 Jednak, po pierwsze, akta Sądu nie zawierają dokumentów takich jak pisma wymienione z władzami afgańskimi, mogących wykazać, że w następstwie zastosowania wobec skarżącej środków ograniczających warunki rozpatrywanej umowy musiały zostać zmienione, w szczególności poprzez skorzystanie z usług podwykonawców.
- 130 Po drugie, wobec braku uściślenia tej kwestii nie zostało wykazane, że anulowanie przez spółkę Siemens zamówienia nr P06000/CO/3060 skutkowało niemożnością wykonania przez skarżącą rozpatrywanej umowy bez korzystania z usług podwykonawców.
- 131 Po trzecie, skarżąca nie uściśliła, czy szkoda, jakiej miała doznać, polegała na utracie zysku, na kosztach poniesionych w ramach przedsięwzięcia, czy była to szkoda innego rodzaju. Nie przedstawiła też informacji i dowodów w celu udowodnienia wartości części przedmiotowej umowy objętej, jak twierdzi, podwykonawstwem oraz faktu, że podnoszona szkoda stanowi równowartość 10% tej kwoty.
- 132 W tych okolicznościach zarzut szczegółowy dotyczący budowy podstacji elektroenergetycznych w Kunduz i w Baghlan należy oddalić jako niezasadny.
- W przedmiocie pozostałych dokumentów przedłożonych przez skarżącą
- 133 Po pierwsze, w załączniku A.5 do skargi skarżąca przedstawiła tabelę zawierającą: w części A – przedsięwzięcia zagraniczne, na które negatywny wpływ miały środki ograniczające, w części B – przetargi zagraniczne, które utraciła z powodu przyjęcia tych środków, oraz w części C – wartość sprzętu, który zakupiła lub miała zakupić u dostawców europejskich i który nie mógł jej zostać dostarczony z tego samego powodu.
- 134 W tej kwestii należy przede wszystkim wskazać, że przedsięwzięcia figurujące pod nr 1–3 części A tej tabeli to przedsięwzięcia, których dotyczą zarzuty zbadane w pkt 102–107 oraz 118–132 powyżej.
- 135 Następnie, co się tyczy przedsięwzięcia figurującego pod nr. 4 części A tej tabeli oraz czterech przetargów wymienionych w części B rzeczony tabeli, to należy zauważyć, że została ona sporządzona przez samą skarżącą, że nie została poparta innymi dowodami oraz że nie zawiera żadnej wskazówki mogącej wykazać, że szkoda, jaką miała ponieść skarżąca, rzeczywiście została spowodowana zakończeniem stosunków handlowych przez dostawców europejskich.
- 136 Wreszcie jeżeli chodzi o część C przedmiotowej tabeli, to już w pkt 110 powyżej wskazano, że odmowa dostawy towarów powoduje powstanie szkody jedynie wówczas, gdy przekłada się na wyniki gospodarcze danego przedsiębiorstwa. Tymczasem skarżąca ogranicza się do wskazania całkowitej wartości towarów, których odmowa miała dotyczyć, bez określenia w jakikolwiek sposób i bez sprecyzowania powodujących szkodę konkretnych skutków odmowy dostawy przedmiotowych towarów.
- 137 Z tych powodów załącznik A.5 do skargi nie stanowi wystarczającego dowodu poniesienia przez skarżącą szkody w wyniku zastosowania wobec niej środków ograniczających.
- 138 Po drugie, w załączniku A.7 do skargi skarżąca przedstawiła wykaz zagranicznych dostawców obejmujący znaczną liczbę dostawców europejskich. Jednak podobnie jak część C tabeli z załącznika A.5 do skargi wykaz ten nie wymienia rzeczywiście złożonych u tych dostawców zamówień, które nie

mogły zostać zrealizowane, ani nie precyzuje powodujących szkodę konkretnych skutków odmowy dostawy przedmiotowych towarów, a zatem nie stanowi wystarczającego dowodu poniesienia przez skarżącą szkody.

- 139 Załącznik A.7 do skargi nie potwierdza też bardziej ogólnego twierdzenia skarżącej, zgodnie z którym jej obecne i przyszłe przedsięwzięcia są zablokowane, jako że treść wykazu jej zagranicznych dostawców nie pozwala w żaden sposób na ustalenie udziału sprzętu zakupionego przez skarżącą u dostawców europejskich ani nawet na ustalenie, że przedmiotowego sprzętu nie można zastąpić sprzętem pochodzącym spoza Europy.
- 140 Po trzecie, pismo spółki Siemens, zamieszczone w załączniku A.21 do repliki, zawiera wzmiankę, że zamówienie skarżącej o nr P06000/CO/3060 nie mogło zostać przyjęte z powodu zastosowania wobec niej środków ograniczających.
- 141 I tak, jak wskazano już w pkt 128 powyżej, zgodnie z wyjaśnieniami skarżącej zamówienie to dotyczyło sprzętu przeznaczonego na budowę podstacji elektroenergetycznych w Kunduz i w Baghlan, jak również dla niektórych przedsięwzięć w Iranie.
- 142 Z jednej strony, w zakresie, w jakim kwestia ta dotyczy przedsięwzięcia polegającego na budowie podstacji elektroenergetycznych w Kunduz i w Baghlan, wystarczy powrócić do pkt 126–132 powyżej.
- 143 Z drugiej strony, w zakresie, w jakim pismo spółki Siemens dotyczy przedsięwzięć irańskich przywołanych przez skarżącą i niezbadanych w pkt 126–132 powyżej, należy wskazać, że samo w sobie nie stanowi ono wystarczającego dowodu poniesienia przez skarżącą szkody. Przedstawienie takiego dowodu wymagałoby dostarczenia przynajmniej elementów pozwalających na zidentyfikowanie przedmiotowych przedsięwzięć i ustalenie ich warunków oraz wpływu anulowania zamówienia o nr P06000/CO/3060 na ich realizację.
- 144 Po czwarte, w załączniku do uwag z dnia 20 lutego 2014 r. skarżąca przedstawiła wyciągi ze swoich ksiąg rachunkowych za lata podatkowe 2010/2011, 2011/2012 i 2012/2013, jak również zestawienie zbiorcze. Dokumenty te wykazują jej zdaniem poważny spadek jej obrotów, a tym samym szkodę, jaką miała ponieść z powodu zastosowania wobec niej środków ograniczających oraz ich pozostawienia w mocy.
- 145 W tej kwestii należy stwierdzić, że o ile wyciągi z ksiąg rachunkowych skarżącej oraz zestawienie zbiorcze rzeczywiście odzwierciedlają znaczący spadek jej obrotów, o tyle nie wykazują przyczyn tej zmiany. W konsekwencji nie jest możliwe ustalenie, czy – i ewentualnie w jakim stopniu – rzeczony spadek wynika raczej z zastosowania wobec skarżącej środków ograniczających oraz ich pozostawienia w mocy niż z innych czynników, takich jak ogólna zmiana nastrojów w gospodarce.
- 146 Kwestia ta przedstawia się w ten sposób tym bardziej, że jak wynika z przedmiotowego zestawienia zbiorczego, większość rozpatrywanego spadku wiąże się, w liczbach bezwzględnych, z przedsięwzięciami w Iranie. Natomiast z wyłączeniem pisma spółki Siemens z załącznika A.21 do repliki, zbadanego w pkt 143 powyżej, większość pozostałych konkretnych dowodów przedstawionych przez skarżącą dotyczy przedsięwzięć zagranicznych. W konsekwencji te ostatnie dowody nie mogą w sposób użyteczny uzupełnić innych dokumentów załączonych do uwag skarżącej z dnia 20 lutego 2014 r. w celu wyciągnięcia wystarczająco solidnych wniosków co do istnienia i stopnia związku przyczynowego między środkami ograniczającymi zastosowanymi wobec skarżącej oraz spadkiem jej obrotów.
- 147 Ponadto nawet jeżeli założyć, że z wystarczającą pewnością można wywieść istnienie związku przyczynowego z samego istnienia rozpatrywanych środków ograniczających, które ze swej istoty mają na celu ograniczenie swobodnego wykonywania działalności gospodarczej przez skarżącą, to jednak faktem pozostaje, że skarżąca nie przedstawiła żadnej informacji lub żadnego dowodu pozwalających

na dokonanie oceny zakresu poniesionej szkody. Skarżąca nie przedstawiła bowiem informacji lub dowodów pozwalających z jednej strony na ocenę udziału w zmniejszeniu obrotów, który można przypisać zastosowanym wobec niej środkom ograniczającym, a z drugiej strony na ustalenie wysokości szkody rzeczywiście poniesionej wskutek takiego zmniejszenia. Tymczasem takie wskazówki byłyby w niniejszej sprawie tym bardziej konieczne, że zgodnie z przedłożonymi dokumentami rzeczne środki nie wpłynęły na dochodowość skarżącej w ten sam sposób co na jej obroty.

- 148 W świetle powyższych rozważań należy oddalić zarzut szczegółowy skarżącej związany z zakończeniem stosunków handlowych przez jej dostawców europejskich bez potrzeby badania dopuszczalności informacji i dowodów przedstawionych w załączniku do uwag skarżącej z dnia 20 lutego 2014 r. i zakwestionowanym przez Radę.
- 149 Podsumowując, stwierdzić trzeba, że należy przyznać skarżącej zadośćuczynienie za krzywdę w kwocie 50 000 EUR oraz oddalić żądanie naprawienia szkody materialnej.

W przedmiocie odsetek

- 150 Co się tyczy żądania skarżącej dotyczącego zasądzenia odsetek, to należy z jednej strony zauważyć, że wysokość przyznanego zadośćuczynienia uwzględnia krzywdę doznawaną przez skarżącą do dnia ogłoszenia niniejszego wyroku. W tych okolicznościach nie ma potrzeby zasądzania odsetek za okres poprzedzający tę datę.
- 151 Z drugiej strony, zgodnie z orzecnictwem Trybunału, odsetki za zwłokę mogą być naliczane od należnej kwoty odszkodowania począwszy od dnia wydania wyroku stwierdzającego obowiązek naprawienia szkody (zob. podobnie wyroki: Dumortier i in./Rada, EU:C:1979:223, pkt 25; z dnia 27 stycznia 2000 r., Mulder i in./Rada i Komisja, C-104/89 i C-37/90, Rec, EU:C:2000:38, pkt 35; z dnia 26 listopada 2008 r., Agraz i in./Komisja, T-285/03, EU:T:2008:526, pkt 55). Zgodnie z orzecnictwem stopa procentowa, którą należy zastosować, jest obliczana na podstawie stopy ustalonej przez EBC dla głównych operacji refinansowych dla okresu będącego podstawą ich naliczania, powiększonej o dwa punkty (wyroki: z dnia 13 lipca 2005 r. Camar/Rada i Komisja, T-260/97, Zb.Orz., EU:T:2005:283, pkt 146; Agraz i in./Komisja, EU:T:2008:526, pkt 55).
- 152 W tej sytuacji należy stwierdzić, że Komisja powinna zapłacić odsetki za zwłokę za okres od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do czasu całkowitej zapłaty przyznanego zadośćuczynienia, według stóp procentowych ustalonych przez EBC dla głównych operacji refinansowania dla odnośnego okresu, powiększonych o dwa punkty.

W przedmiocie kosztów

- 153 Należy rozstrzygnąć, z jednej strony, o kosztach postępowania głównego, a z drugiej strony – o kosztach postępowania w sprawie środka tymczasowego, które postanowieniem z dnia 28 września 2011 r. w sprawie Safa Nicu Sepahan/Rada (T-384/11 R, EU:T:2011:545) zostały pozostawione do rozstrzygnięcia w wyroku.
- 154 W tej kwestii należy zauważyć, że zgodnie z art. 87 § 3 regulaminu postępowania w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron Sąd może postanowić, że koszty zostaną rozdzielone albo że każda ze stron pokryje własne koszty.
- 155 W niniejszej sprawie Rada przegrała w zakresie żądania stwierdzenia nieważności umieszczenia w wykazie nazwy skarżącej oraz w zakresie części żądania zasądzenia zadośćuczynienia i odszkodowania, podczas gdy skarżąca przegrała w szczególności w zakresie większości tego ostatniego żądania. W tych okolicznościach należy postanowić, że Rada pokryje, oprócz swoich własnych kosztów, połowę kosztów skarżącej, która pokryje drugą połowę swoich własnych kosztów.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność, w zakresie dotyczącym Safa Nicu Sepahan Co.:**
 - punktu 19 części I sekcji B załącznika I do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 503/2011 dnia 23 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;
 - punktu 61 części I sekcji B załącznika IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010.
- 2) **Rada Unii Europejskiej zapłaci na rzecz Safa Nicu Sepahan kwotę 50 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez nią krzywdę.**
- 3) **Kwota zadośćuczynienia na rzecz Safa Nicu Sepahan zostanie powiększona o odsetki za zwłokę, liczone od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do dnia całkowitej spłaty, zgodnie ze stopą procentową stosowaną przez EBC do podstawowych operacji refinansowych, powiększoną o dwa punkty.**
- 4) **W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.**
- 5) **Rada pokrywa własne koszty związane z postępowaniem głównym i postępowaniem w sprawie środka tymczasowego, a także połowę kosztów Safa Nicu Sepahan związanych z tymi postępowaniami. Safa Nicu Sepahan pokrywa połowę własnych kosztów związanych z postępowaniem głównym i postępowaniem w sprawie środka tymczasowego.**

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 25 listopada 2014 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu	1
Przebieg postępowania i żądania stron	3
Co do prawa.....	4
1. W przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności umieszczenia nazwy skarżącej w spornych wykazach.....	4
2. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności umieszczenia w spornych wykazach nazw „spółek zależnych” skarżącej	6
3. W przedmiocie żądania zadośćuczynienia i odszkodowania	6
W przedmiocie niezgodności z prawem zachowania zarzucanego Radzie.....	7
W przedmiocie rzeczywistego charakteru szkody oraz istnienia związku przyczynowego	9
W przedmiocie krzywdy.....	10
W przedmiocie szkody materialnej wynikającej z zamknięcia niektórych rachunków bankowych skarżącej oraz zawieszenia przez banki europejskie jej płatności w euro	12
W przedmiocie szkody materialnej związanej z zakończeniem stosunków handlowych przez europejskich dostawców skarżącej	13
– W przedmiocie umowy z Mobarakeh Steel Company	14
– W przedmiocie umowy o modernizację osprzętu elektrycznego zapory na Eufracie w Syrii ..	15
– W przedmiocie umowy dotyczącej budowy podstacji elektroenergetycznych w Kunduz i w Baghlan (Afganistan)	15
– W przedmiocie pozostałych dokumentów przedłożonych przez skarżącą.....	16
W przedmiocie odsetek	18
W przedmiocie kosztów	18